

“Isus Krist, naša nada”

Kristovo uskrsnuće i izazovi današnjeg svijeta:

Uskrsnuće Isusa Krista: konačni odgovor na pitanje o našoj smrti

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

Tajna smrti oduvijek je u čovjeku budila duboka pitanja. Ona se čini kao najprirodniji, a istodobno i najneprirodniji događaj koji postoji. Prirodna je, jer svako živo biće na zemlji umire. Neprirodna je, jer želja za životom i vječnošću koju osjećamo za sebe i za osobe koje volimo čini da smrt doživljavamo kao osudu, kao “besmisao”.

Mnogi su drevni narodi razvili obrede i običaje povezane s kultom mrtvih kako bi pratili one koji su krenuli prema najvećoj tajni i sjećali ih se. Danas se, međutim, primjećuje drukčiji trend. Smrt se čini kao neka vrsta tabua, događaj koji treba držati podalje; nešto o čemu se govori tiho kako ne bismo uznemirili našu osjetljivost i naš spokoj. Često se zbog toga izbjegava i posjet grobljima gdje oni koji su nas prethodili počivaju u iščekivanju uskrsnuća. Što je, dakle, smrt? Ima li ona zaista posljednju riječ nad našim životom? Samo si ljudsko biće postavlja to pitanje jer samo ono zna da mora umrijeti. No, to saznanje ne spašava ga od smrti, naprotiv – na neki ga način “opterećuje” u odnosu na sve druge žive stvorove. Životinje pate, naravno, i osjećaju da im se približava kraj, ali ne znaju da je smrt dio njihove sudbine. Ne pitaju se o smislu, cilju ni ishodu života.

Promatrajući taj vidik, mogli bismo pomisliti da smo proturječna bića, nesretna ne samo zato što umiremo nego i zato što znamo da će se taj događaj neizbježno dogoditi — iako ne znamo ni kako ni kada. Otkrivamo se svjesnima, a istodobno nemoćnima. Vjerojatno odatle proizlaze česta potiskivanja i bjegovi od suočavanja s pitanjem smrti.

Sveti Alfons Marija de’ Liguori, u svom poznatom djelu “Priprava za smrt”, razmatra odgojnu vrijednost smrti ističući kako je ona velika učiteljica života. Spoznaja da postoji, i osobito razmišljanje o njoj, uči nas odabrati što doista želimo učiniti od svoga života. Moliti kako bismo razumjeli što vodi prema Kraljevstvu nebeskom, a napustiti ono suvišno što nas veže uz prolazno; to je tajna autentičnog življenja, u svijesti da nas zemaljski hod priprema za vječnost.

Ipak, brojne današnje antropološke vizije obećavaju zemaljsku besmrtnost, teoretiziraju produljenje života pomoću tehnologije. To je slika “transhumanizma” koji se probija u horizont izazova našega vremena. Može li znanost zaista pobijediti smrt? A ako bi i mogla, bi li nam mogla zajamčiti da je život bez smrti ujedno i sretan život? Događaj Kristova uskrsnuća otkriva nam da se smrt ne suprotstavlja životu, nego da je njegov sastavni dio – prijelaz u vječnost. Pasha Isusova daje nam da već sada, u vremenu punom patnji i kušnji, predokusimo puninu onoga što će uslijediti nakon smrti.

Evandelist Luka naslućuje taj predznak svjetla u tami kada, na kraju popodneva u kojem su tmine obavile Kalvariju, piše: “Bijaše dan Priprave; subota je svitala” (Lk 23,54). To svjetlo, koje naviješta uskrsno jutro, već sja u tminama neba koje se još čini zatvorenim i nijemim. Svjetla subote, prvi i jedini put, navješćuju zoru dana poslije subote: novo svjetlo uskrsnuća. Samo taj događaj može do kraja osvijetliti otajstvo smrti. U tom svjetlu, i samo u njemu, postaje istinito ono čemu naše srce teži i nada se: da smrt nije kraj, nego prijelaz u punu svjetlost, u blaženu vječnost.

Uskrsli nas je pretekao u velikom iskušenju smrti i izišao iz njega kao pobjednik zahvaljujući snazi Božje ljubavi. Tako nam je priprazio mjesto vječnog odmora, dom u kojem nas se očekuje. Darovao nam je puninu života gdje nema sjena i proturječja.

Zahvaljujući Njemu, koji je iz ljubavi umro i uskrsnuo, možemo sa svetim Franjom nazvati smrt "sestrom". Čekati ju s čvrstom nadom u uskrsnuće oslobađa nas straha od potpunog nestanka i pripravlja nas za radost života bez kraja.